

GORAN JEVTIĆ, ŽIVKA

Vlast je pitanje života i smrti

Liberalni kapitalizam doneo nam je statusne odrednice i time izbrisao sve druge ljudske pa i polne odredbe, kaže glumac Goran Jevtić

Ima opravdanja da glumac igra gospođu Ministarku, jer Živka ima mušku energiju koju joj je pojačao taj komad vlasti, koji je dograbila. Koliko ste koristili te izrazite muške figure u liku žena na sadašnjoj političkoj sceni u svom tumačenju Živke?

-Bojim se da je u jednom neoliberalnom kapitalističkom svetu o kojem sam već govorio, gde se posao svodi na nivo vaše moći koju posedujete u odnosu na neke druge ljude i njihove sudbine, to postala najvažnija ljudska odrednica. Mislim da su tada u zapečak pale sve druge odredbe, pa čak i pol. Mislim da se brišu svi polovi, tamo gde imate svog nadređenog, svog šefa, od kojeg vam zavisi egzistencija i vas i vaše porodice. Vi više tu osobu ne posmatrate kroz prizmu pola kao snažniji, lepši, jači. Umesto toga, postoji status i lestvica vaše moći nad drugim bićem. Ta polna energija se tu

potpuno briše. U mom pamćenju je, od Margaret Tačer, danas je to Angela Merkel, neko koga ne posmatrate kroz prizmu pola, već snage, moći i uticaja na vaš život.

Sa druge strane izbrisane su granice u izražavanju emocija u trenutku gubljenja moći. Mi smo večeras videli anksioznost, paniku, naricanje u neiz-

mernom bolu, jednu ljudsku tragediju! Ono što u smrtnim slučajevima zovemo nenadoknadiv gubitak.

-Zato što se ulazak u vlast i borba za vlast shvata kao pitanje života i smrti, zato se i gubitak vlasti smatra tako tragičnim. Mislim da je to nezrelo, to bi trebalo posmatrati kroz prizmu posla. U jednom trenutku dolazite na

vlast, pa odlazite, pa se možda vraćate na tu istu vlast, to su normalne stvari. Možda naši političari to tako i vide, ali mi dajemo tome preveliki značaj i proglašavamo tragedijama. Nisam siguran, možda negde u svoja četiri zida, oni to doživljavaju kao veliku tragediju. Sa druge strane mi to predstavljamo pozorišno, dodajemo još jedan nivo, da bi bilo jasnije.

Da li umetnost ili sam umetnik, ima toliku moć da naglašavanjem njihove pohlepe za vlašću i moći, biva označen kao najveća opasnost, te i sam postaje tragična meta njihove osvete. Vi ste nedavno bili u takvom položaju.

-Umetnik ima moć nad jednim malim procentom ljudi, ne više od toga. Ali ne, neću o tome da govorim, baš zato što sam duboko upleten, i nije ovde ni mesto ni vreme za tu priču. Morate me shvatiti.

M.Petrović

Република Србија
Министарство културе и информисања

GRAD UŽICE

NARODNO POZORIŠTE
UŽICE

POZORIŠTE BOŠKO BUHA BEOGRAD

A ko su SAD naši..?

-U pozorištu je sve moguće i zato je tako čarobno. Možete da pričate o svojim problemima, bolu, sreći ili sve da izmaštate. Možete biti hrabri, smejati se ili plakati. Možete biti i žena i muškarac. Zato, šta god da mi neko kaže da će se dešavati, meni je to u redu,- rekao je glumac Goran Jevtić

Goran Jevtić, kao Živka: Mene u pozorištu interesuje samo stvarnost i ovo je predstava naše stvarnosti. Ja se vodim instrukcijama koje nam je podario Šekspir- da pozorište ne treba da bude ništa više ni ništa manje od ogledala stvarnosti. Ovde smo koristili neke stvari koje nisu iz sadašnjeg trenutka, ali jesu iz sadašnje stvarnosti, kao što je Zmajeva pesma o politici s kraja devetnaestog veka. Ako je ona stvarnost, to znači da nam je stvarnost ista već stotinu godina. Bilo nam je bitno i da ostanemo verni velikom piscu po čijem delu radimo, da nađemo Nušićevu notu da je smeh subverzivan. Njim čovek može da se leči, da se probudi, da ublaži tra-gičnost svoje gluposti, nepromenljivosti. Nepromenljivost je problem, a mi se ne menjamo. Stalno pokušavamo na nađemo neko opravdanje, a ne morate da imate opravdanje u pozorištu. U njemu je sve moguće i zato je tako čarobno. Možete da pričate o svojim problemima, bolu, sre-

ći ili sve da izmaštate. Možete biti hrabri, smejati se ili plakati. Možete biti i žena i muškarac. Zato šta god da mi neko kaže da će se dešavati, meni je to u redu.

Nemanja Oliverić, kao Anka: Postoji jasan i precizan lik u Nušićevom komadu i moj zadatak je bio da napravim taj karakter i oslikam pozadinu gospođe ministarke, ministra i uopšte – vladajuće strane. Anka je desna ruka gospođe koja dolazi na vlast i počinje da gospodari. Pre svega, trebaju joj podanici, a zatim i neko ko će da izvršava zadatke. To bi moglo biti i skidanje do gole kože, ali mislim da smo pametan narod i da nam ne treba krvi na sceni da bismo se opametili.

Katrarina Marković, kao Raka: Raka je anarhičan. Odmah smo znali da ćemo ga staviti naspram Živke, kao dete koje ispituje autoritet. On i po Nušiću ima trinaest godina i to je u dečijoj prirodi. On provocira. Nisu sve replike iz ovog dela, neke su iz Nušićeve „Autobiografije“. Želeli

smo da on bude svetlo koje ostaje na kraju, koje je možda, nada da nekim novim naraštajima neće trebati Nušić da ih podseća i nanovo edukuje. Nada da će biti bolje i da neće prihvatiti autoritete samo zato što su im nametnuti.

Uroš Jovčić, kao Dara: Na kraju predstave, obrnuli smo ceo krug. Imamo gospođu ministarku koja na početku nije poznata i bogata, ali sa velikom ambicijom. Kada kasnije dođe do vrhunca toga što je želela, sve padne u vodu i ona od žene koja je bila na vrhu sveta, odjednom postaje niko i ništa. Pada, udara glavom o zid i neprihvata to. Zatim sledi njen preobražaj „neću više biti ministarka, nego ću se vratiti kao ministar“. Dara je naivna devojčica koja mnogo voli svoga muža. Na neki način je opozicija. Ona je dobrog srca, umiljata, ali ne baš inteligentna. Ipak, ona zna koga voli i za šta se bori. Voli svoju majku bez obzira na to da li je bogata ili ne, da li je podmukla ili ne. Dara zna šta je pravедno i opire se bez obzira

na to ko je njena majka u tom trenutku.

Marko Janjić, kao gospa Nata: Ima nešto ljudsko u Nati, koja koleginci na vlasti direktno u lice govori kako treba da se ponaša da bi najveću korist izvukla za sebe. I Nata je to uradila. Ona je i pod Živkinim režimom u Upravnim odborima, na sednicama. Dobar primer preletača, onih koji mogu i umeju i snalaze se dobro u svim okolnostima.

Goran Jevtić, kao Živka: Da mogu, Nušića bih pitao isto nešto o čemu bih rado razgovarao i sa Duškom Kovačevićem. Pitam se, da li neprolazne ličnosti, karaktere prepoznaju ili je to nešto što slučajno dođe. Plašim se da bi mi Nušić odgovorio da nije on sebe učinio klasikom, već da smo mi svojom glupošću, ne radeći na sebi i ne odrastajući, njega učinili savremenikom. „To što još uvek možete da me igrate je samo vaš problem. To nema veze sa mnom“.

Ana Milošević

NEMANJA OLIVERIĆ, U ULOZI ANKE

Priželjkujem pozorište koje će uskovitlati javnost

Bacali su drvlje i kamenje na nas pre desete probe i to nas nije ometalo, ali je izazvalo veliko uzbuđenje oko predstave, što je za nju dobro i u marketinškom smislu, kaže za Bilten glumac Nemanja Oliverić koji u sinočnoj predstavi igra Anku

- Kada smo dobili uloge, postojalo je veliko pitanje zašto muškarci igraju sve ženske likove, ali vrlo brzo smo, zajedno sa rediteljkom, pronašli odgovore na pitanja – kakva je veza Nušića sa nama danas i šta ti likovi danas znače za nas. Nakon toga, to više nije bilo važno i radili smo na svojim ulogama – kaže Nemanja Oliverić, koji je u sinočnjem komadu igrao Anku.

- Travestija je - kako kaže - poslužila da se dodatno naglase svi likovi, koji su na sve spremni, a u ovom slučaju to je promena pola i to njima nije nikakav problem, već je problem kako dalje, kako nastaviti staru praksu, kojim

sredstvima“.

Optužbe i prozivke dela javnosti zbog takvog pristupa Nušićevim delu, Nemanja kaže da glumce i autorski tim nisu odvrćale od zamišljene koncepcije, te da su javne re-

akcije i polemike dragocene za pozorište.

- Nušić bi napisao veoma dobar komad o celoj toj situaciji i toj vrsti javnosti koja drži kamenje u rukama i kreće na glumačku ekipu koja, možemo da pretpostavimo, želi da to igra, ali nema glumicu za takvu ulogu i kojoj uopšte nije važno je li to žensko ili muško. Bacali su drvlje i kamenje na nas pre desete probe i to nas nije ometalo, ali je izazvalo veliko uzbuđenje oko predstave, što je za nju dobro i u marketinškom smislu - objašnjava naš sagovornik i dodaje da „priželjkuje pozorište koje će uskovitlati javnost i postavljati važna pitanja“.

Za lik Anke, koji tumači, kaže da je ona „osoba koja služi da obavi prljave poslove za Živku“.

- To neko mora da obavi, jer su takve okolnosti - nešto mora da se ukloni, neko mora da nestane, neki mrak mora da se pojavi, neke nerazjašnjene okolnosti moraju da se dogode. Imali smo takvih slučajeva devedesetih godina prošlog veka, ali imamo ih i danas. To je ona iskrica koja bi trebalo da nas navede da se zapitamo šta nam se to dešava i šta to postoji iza svih tih društvenih zavesa - poručuje mladi glumac.

N.K.

Narodna slika za odluku publike

Predstava koja bude najviše oduševila Užičane na XIX Jugoslovenskom pozorišnom festivalu, kao nagradu, dobiće sliku prof. mr Obrada Jovanovića, akademskog slikara iz Užica.

- Milo mi je, jer ja sam narodni umetnik i narodna slika treba da bude nagrada za ocenu publike, - kaže autor. - Verujem da će to biti dobra odluka, jer kako kaže stara izreka: Narodu se ne može nabaciti cebe na glavu! Uvek neko ostaje da štrči i da kaže šta je dobro, - dodaje prof. Jovanović.

Užice je još 1856. godine imalo Čitalište i Pozorište,

a to je pre nego što su Turci otišli iz Užica (1862), podseća umetnik na značaj knjige i scenske igre za život jednog mesta. Tada je Užice imalo svega 5-6000 stanovnika, a danas je ta potreba još veća sa desetostruko

Obran Jovanović rođen je 1949. godine u selu Mionica, opština Kosjerić. Magistrirao slikarstvo na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu 1992. godine u klasi profesora Momčila Antonovića. Redovan je profesor na Učiteljskom fakultetu u Užicu za predmet Metodika nastave likovne kulture. Član je ULUS-a od 1979. godine. Pokrenuo akciju i organizovao izradu spomenika voždu Karađorđu u Kosjeriću 1979. godine. Učestvovao u osnivanju Učiteljskog fakulteta u Užicu, Demokratske stranke u Užicu, bio inicijator za pokretanje Umetničke škole u Užicu i njen prvi v.d. direktora. Izlagao slike na više od 100 grupnih izložbi i preko 120 likovnih kolonija i humanitarnih akcija.

većim stanovništvom.

- Lepo se osećam kad dolazi festival, radujem se što će mnogi imati priliku da uživo vide omiljene glumce, da čuju šta muzika znači kada se primeni na pravi način. Oduševila me scenografija predstave „Doktor Nušić“ i ako i jednu budem pamtio to će biti ta, - kaže prof. Jovanović.

- Samo kulturom i sportom jedan grad se može odbraniti da ne bude palanka. Dok imamo ovaj festival, Bijenale „Suva igla“ i vrhunske sportiste mi smo sigurni da nismo postali palanka jer se u palanci ništa ne prima osim neuspeha. Zato verujem da ćemo se svi potruditi da Jugoslovenski pozorišni festival opstane što duže, a on je upio toliko ovog našeg balkanskog, eks-jugoslovenskog prostora, da je na delu pokazao da je pozorišna igra univerzalna.

S.V.

KATARINA MARKOVIĆ, RAKA

Jedina dama

-Od prvog dana znali smo rediteljski koncept, da se bavimo isključivo političkom tranvestijom i da postoji jasan i veliki razlog zašto je to tako i zašto ja kao žena jedina stojim nasuprot tome, kaže Katarina Marković

Iako su se nekada u prohujalim vekovima, i u vreme Šeksipa, na pozorišnoj sceni jedino mogli da pojavljuju muškarci tumačeći i muške i ženske likove, nekoliko stotina godina kasnije, ovo je ponovo aktuelno pitanje. U sinočnoj predstavi glumci su bili muškarci, a jedina dama među njima, Katarina Marković. Tumačila je muški lik, pubertetlije Raka. Vodeći se činjenicom da je u manjini na sceni sa 21 kolegom, na početku razgovora sa mladom glumicom, nameće se pitanje da li se osetila donekle kao Gvinet Paltrow – u ulozi Viole, u filmu "Zaljubljeni Šekspir"?

-Iskreno da ti kažem ne. Nisam ni razmišljala o tome. To jeste slično, ali priča te radnje je drugačija i u toj ulozi svesno ulaziš u to, a ovde mi nismo hteli da se bavimo karikaturom. Moje kolege ovde su stvarno imale ogroman posao kao muškarci, prvenstveno da bi savladali ogroman posao hoda na štiklama. Meni je bilo jedino naporno to što je Tanja tražila da se ja „kastriрам“ od jednog dela svog šarma, koji mislim da imam kao glumica, koji je prosto zavodljiv. To mi je bilo najteže, da se toga očistim i iznesem ulogu dečaka koji je u mnogome strejt, da nema primesu svih tih viškova. On je mogao biti totalno drugačiji, prijatniji i zavodljiviji da ga je igrao neki muškarac, ali ja sam tu morala da se držim jasnih odrednica.

A to što sam bila jedino žensko na sceni, nisam imala problem, jer većina glumaca su moje kolege iz ansambla"

Buhe". Sa većinom njih sam nebrojeno puta igrala. Sve scene sam doživela kao i da igram u "normalnoj" podeli. U pravu si bio kada si na početku rekao da je ovakav vid teatra bio prisutan u srednjovekovnoj Evropi, ali ovakva podela uloga nama nije bila nimalo šokantna, dok je, ne vidim razlog, šokirala javnost. Od prvog dana znali smo rediteljski koncept, da se bavimo isključivo političkom tranvestijom i da postoji jasan i veliki razlog zašto je to tako i zašto ja kao žena jedina stojim nasuprot tome. Žene su retke u politici, a ne bi trebalo da je tako, jer u svakoj ženi je neko zрно koje se rađa, i ako ona ne spase svet, spasiće ga ono što ona rodi.

Iako se rade i igraju ozbiljni komadi, "Buha" je prvenstveno pozorište za decu. Kakav je današnji odnos, ali i način rada sa mladom publikom?

-Deca imaju neki drugačiji sistem vrednosti, drugači-

je merilo i zaista je drugačije igrati za decu. Teže nije, ali je drugačije, odnosno, koristiš drugačija sredstva. Njima moraš na drugačiji način da bojiš, objašnjavaš, drugačije da ih vodiš kroz priču. Dobra stvar je da je "Buha" stalno puno pozorište. I današnju decu zabavljaju slične stvari kao i naše generacije, koje su do skora bile deca. Mnogi su imali slično detinjstvo kao i današnji klinci bez obzira na prisutnost kompjutera i mobilnih telefona. Mada i danas, kao i ranije, nemaju svi iste uslove u kojima odrastaju. Na primer, ja sam odrastala na selu pored Kruševca, gde sam se igrala pravljenim lutkama.

Kako reaguju današnji klinci i šta to u pozorištu zaokuplja njihovu pažnju?

-Različite stvari. U "Buhi" igramo jednu vrlo zanimljivu predstavu "Moja sestra Ruselka", po motivima Male Sirene. E tu se vidi da deca nemaju jasne smernice da ocene šta je loše, a šta dobro. U jednom trenutku sve im se to pomeša. Tu ja igram vešticu koja se pretvara u princezu i uzimam princa za sebe. Neretko se dešava da nisu tužni zbog toga što sam princa preotela Maloj Sireni. Tako da, osvrćući se na to, moram priznati da se današnji klinci, ipak malo razlikuju u odnosu na predašnje generacije. Osećam se veoma dobro, što sam u prilici da, u neku ruku, edukujem te mlade generacije.

Kakav je položaj i status mladih glumaca u "Buhi"?

-Odličan, ali stvarno. Sve kolege se trude da nam prenesu što više svog znanja. A takav je i sam današnji upravnik, Manda, pored koga sam se radala na sceni u glumačkom smislu i pre nego što sam postal stalni član ansambla. On je vrlo blagonaklon i neobičan čovek prema mladim glumcima i zahvaljujući njemu "Buha" to još uvek dokazuje. Juče smo imali premijeru "Sna letnje noći" gde su uloge dobili uglavnom studenti, kojima je data šansa. Zato je "Buha" jedinstveno pozorište. To su stvari koje treba ceniti, jer ne dešavaju se često. Mi smo još uvek pozorište koje je u sanaciji, ali uskoro ćemo ponovo biti jedna prava domaćinska kuća, koja sve dobre ljude i ideje dočekuje širom raširenih ruku.

Bogdan Damnjanović

 Jedinstvo

MONTAŽNO PROIZVODNO
PREDUZEĆE A.D.
za projektovanje i izvođenje termo i
hidro instalacija i postrojenja

impol
Aluminium Industry
Impol · Seval

Politika travestije

Dok se muškarac preobučeni u ženu u stvarnom životu najčešće susreće sa osudom okoline, na pozornici je to potpuno drugačije. Već tradicionalno se u srpskom pozorištu i kinematografiji travestija koristi kao jedan od glavnih izvora komike (setimo se samo filmova kao što su Špijun na štiklama i Hajde da se volimo 3). Nije to nikakva lokalna specifičnost, ovakvo prerusavanje je em neprocenjivo važan deo istorije teatra, em značajan izvor radosti i ushićenja u svakodnevnom životu. Rodna inverzija oduvek je govorila o nestabilnosti roda, o „imitaciji originala koji ne postoji“ (Džudit Butler), i ostala nam je do dan danas sredstvo izražavanja, od velikih pozornica do memljivih podrumskih gej barova.

Travestiranje je u ovoj

Gospođi ministarki srž rediteljskog koncepta. Postavka Tanje Mandić Rigonat bazirana je na muškarcima koji igraju ženske likove (i jednoj ženi koja igra sinčića Raku), i njena politika se prilično jasno očitava od početka: vidljivo prerusavanje i prenačta glasa šminka govore nam o besramnim svakodnevnim promenama političkih strana i identiteta, promeni pozicija koje se u našem političkom društvu menjaju onoliko lako i brzo koliko je glumcu potrebno da skine periku sa glave.

I dok je na papiru sve jasno, u samoj predstavi se ovaj koncept iscrpljuje izuzetno brzo – kada ga jednom razumemo i usvojimo, on se dalje ne razvija, već se iznova i iznova podcrtava kroz celu predstavu. Na sve to ostaje nejasna rediteljsko-drama-

turška odluka da tekst ostavi u njegovom gotovo integralnom obliku; zbog toga predstava gubi na ritmu, na momente se nepodnošljivo vuče, varira i brzinom i kvalitetom – sve ono što ne priliči vodviljskom maniru u kom je postavljena.

Međutim, ova „Ministarka“ ima keca u rukavu, i to kakovog. Od rediteljskog koncepta na kraju ne bi ostalo puno da deo njega nije Goran Jevtić. Dugo se nije desilo da jedna predstava ovoliko zavisi od glavnog glumca – i u svakom trenutku se jasno vidi koliko. Njegova Živka je i bahata i drska, glasna i podmukla, burleskna, beskonačno zabavna i duhovita u svojoj prostoti, pa čak i dirljiva. Jevtića uspešno prate Nemanja Oliverić kao tiha, koketna i samosvojna služavka Anka, i Katarina Marković kao pobunjenički

piše: Olga Dimitrijević

nastrojeni sinčić Raka. Jevtićeva bravura i direktne političke konotacije koje provjavaju kroz predstavu stoga čine da ona dobija neku vrstu kulturnog statusa, uprkos rediteljskim manjkavostima. Nije to samo zato što je publika oduvek volela travestirane muškarce na sceni, već i zato što je uz ovakvu Živku lakše smejeti se iz srca sopstvenoj bedi.

REČ PUBLIKE

I danas nam Nušić „odozgo“ vrišti od smeha

Nemanja Cerović:

- Ovako nešto smo već godinama čekali na festivalu. Nušićeva godina, konačno i klasići na festivalskoj sceni, nešto se promenilo, pa možda nas i u realnosti očekuje nekakav boljitak. O predstavi sam čitao i gledao i moja očekivanja su bila baš velika, i u potpunosti su opravdana.

Neda Milosavljević, lekar:

- Mislim da ponovo ne shvatamo da smo to, po ko zna koji put, mi. Od srca se smejeemo sami sebi i mislim da to nije dobro. Sama predstava je odlična. Uspeli su da Nušićem, svaki segment društva prozovu. Gluma, ksoćtomi, muzika, songovi, autentično, a i ovovremensko, jedino što je dobro, da ovi sadašnji nemaju koga da hapse zbog ovakvog kazivanja, jer Ben Akiba

nije fizički među nama.

Milan Kurlagić, apsolvent:

- Glavni glumac nam je sa scene rekao da smo svi ljudi, a mi se tome smejeemo. Smejeemo se svom životu i sudbini i tužnoj realnosti. Katastrofa. Zaista smatram da će Nušić biti naš savremenik i 2050., jer nismo spremni da se menjamo.

Nebojša Marković, pravnik:

- Kod nas nije poskuprlo da bi podmazali i počeli ponovo da se pokrećemo. Mirujemo više od jednog veka, dok drugi kupišu placeve na Mesecu i Marsu. A, sve nam je Nušić

rekao jednog dana s početka prošlog veka, i mislim da nam sad „odozgo“ vrišti od smeha. I treba!

Dejan Milićević, preduzetnik:

- Jedino što se promenilo od prvog izvođenja „Ministarka“ koju je igrala Žanka Stokić 1923., jeste da je to bilo vreme kraljevine, a sada živimo u republici. Za nas, za generacije ovde, tada je vreme i stalo. Sve čestitke rediteljki i ansamblu na odlično prenetoj energiji većitog Nušića.

B.D.

MILOŠ VLALUKIN, ČEDA

Nušić će ovde i za sto godina biti savremenik

-To su ljudi koji se smenjuju, dolaze i odlaze, a ja bih da budem tu, ni da dođem ni da odem kad sam već tu gde jesam,- kaže glumac Miloš Vlalukin

Da li te je tvoj prvi susret sa Nušićem na sceni uverio u Nušićevu svestremenost?

„Gospođa ministarka“ jeste zaista moj prvi susret sa Nušićem u profesionalnom pozorištu. Ali, ako se računa i to što sam prijemni polagao ulogom Ninkovića moglo bi se reći da smo se Nušić i ja i ranije sreli. Šta reći o Nušićevim tekstovima u kojima uvek otkrivamo da su staro i novo vreme, ustvari isto, odnosno, da se ljudi ovde kod nas uošte ne menjaju. Mislim da će Nušić i za sto godina biti savremenik. Svi njegovi tekstovi, pisani pre sto godina, akuelni su danas i biće akuelni i za narednih sto godina. To samo potvrđuje činjenicu da se ovde ništa ne menja po pitanju mentaliteta i naših karaktera. Ima dobrih ljudi i onih manje dobrih, ali generalno, to je to što naša zemlja jeste. Ali ne samo ona. Reč je o čitavom jednom prostoru na kome se mogu prepoznati likovi iz Nušićevih komedija. Na prostoru one stare zemlje u kojoj sam rođen, Nušić je danas veoma aktuelan. „Gospođa ministarka“ se samo u ovom trenutku igra u četiri pozorišta na Balkanu – u tri pozorišta u Srbiji i u jednom u Hrvatskoj, tako da to dovoljno govori o Nušićevoj većitoj aktuelnosti.

Koliko je pozorište kod nas „angažovano“ i da li na takvom pristupu treba ozbiljnije raditi?

„Pozorište bi trebalo da bude angažovanije, ali da bi se to desilo osnovna stvar je da bi neko kod nas trebalo da

se ozbiljno bavi pozorištem. Pošto toga za sada nema mi i dalje nismo nacija koja ima pozorišnu kulturu u onom smislu u kome je imaju Rumunija, Mađarska, da ne govorim o Austriji i nekim drugim sredinama. Verovatno je iz naše perspektive teško poverovati, ali tamo ljudi posle posla svrate u supermarkete da kupe nešto da pojedju, da kupe hleb i salamu, a onda odu u pozorište, odgledaju predstavu, pa tek onda idu kući. Mi to još uvek nemamo. Zašto je to tako ne znam, kada će takav odnos prema pozorištu i kod nas postati, takođe, ne znam. Možda će posle nas doći neke nove generacije koje će imati i gajiti takvu kulturu i takav odnos prema pozorištu.

Voliš li da radiš predstave za decu?

„U stalnom sam angažmanu u pozorištu „Boško Buha“. Vežan sam ugovorom za to pozorište, ali sam igrao gotovo u svim beogradskim pozorištima i bože zdravlja igraču i dalje. Smatram da glumac treba da se opra u različitim okolnostima i postavkama. Kada je reč o repertoaru na našoj sceni za decu, imamo stvarno kvalitetnih dečijih predstava u kojima igra gotovo čitav ansambl, baš kao što je to slučaj u predstavi „Gospođa ministarka“. I ja, kao i ostale kolege, sa radošću igram za decu i mislim da uspevamo da našu najmlađu publiku učinimo srećnom i radosnom nakon predstava. Dok su im deca u pozorištu

roditelji mogu malo, što bi se reklo, da danu dušom, a usput možda i pogledaju neku predstavu i mnogo toga se zapitaju. Lepo je i lako raditi za decu, kao što je generalno lepo raditi u pozorištu.

Ima li na vidiku novih filmova ili serija u kojima ćemo te gledati?

„Snimio sam letos seriju „Daleko je Holivud“. Nadam se da će početkom sledeće godine početi da se emituje na nekoj od televizija. Na kojoj će to našoj televiziji biti ne znam, to zna produkcija. Na proleće planiram još neke projekte o kojima u ovom trenutku ne bih govorio, bar dok ne „udarim“ prvi kadar.

Zbog čega nikada ne bi bio ministar ili kako si rekao „ono nešto“?

„To su ljudi koji se smenjuju, dolaze i odlaze, a ja bih da budem tu, ni da dođem ni da odem kad sam već tu gde jesam. Želim da se svojim poslom bavim najbolje što mogu i nadam se da ću u tome uspeti. To mi je plan za život. Optimista sam. Ako bih stvari gledao drugačije ne bih mogao da funkcionišem, tako da je za sve nas bolje da gledamo stvari malo optimističnije i verujemo u bolje, pa će možda da se isplati i da bude zanimljivo.

V. Tucović

O PREDSTAVI

“Tri sestre” u režiji S. Unkovskog: komedija i tragedija “malih nemoći”

Od same podjele nadalje, uloge se pretvaraju u sustav mikrosvjetova koji hrle jedni k drugima, stalno se iznova promašujući, sudarajući ili pronalazeći nešto što zapravo nisu tražili. Iako smo posljednjih desetljeća vidjeli i groteskne i gorke i tragične i burleskne inscenacije Čehova, nikada do ove izvedbe nismo se imali prilike susresti s komikom koja neprestano titra na rubu tako velike ranjivosti izvođača da može izazvati i suze. U tome je, nesumnjivo, golemi uspjeh Gavellina ansambla i Unkovskog kao redatelja...

...»Tri sestre« Slobodana Unkovskog podsjećaju nas da velike predstave mogu ući u emocionalne prostore koji bi nam izvan kazališnog okvira možda bili nepodnošljivi, ali na pozornici prema njima uspijevamo izgraditi i humorni odmak i tragičnu identifikaciju. Jer na Čehovljevoj pozornici nema sretnih ljudi. Kao što nema ni nesreće koja se ne bi mogla prihvatiti, niti okrutnosti koja se ne bi mogla oprostiti. Zato je ispravna i odluka Unkovskog da ne skraćuje tekst predložka. Time je Čehovljeva, ali i glumačka dubina, došla do punog izražaja.

Nataša Govedić, Novilist

...Vjerujući da u Trima sestrama uvijek postoji neki neotkriveni i nespoznati život i držeći se integralnoga teksta, redatelj nije eksperimentirao, nego je vjerovao Čehovu, što je rezultiralo stilski neujednačenom, ali dobrom repertoarnom predstavom. Naravno, ne i onima koji su očekivali psihologizaciju, sjetno-zamišljene i slavenskom tugom obojene rečenice te duge pauze u glumačkoj interpretaciji. Pa i onima koji misle da je Čehov dosadan i nesuvremen autor neuhvatljive slojevitosti u kojoj se ne nalaze – iako ih ti isti osjećaju u sebi i oko sebe – neuroze, hysterije, očajanja, nezadovoljstva i razočaranja naših života.

Čehov je svojim dramskim opusom stvorio samosvojan Svijet koji se, kako piše srpski čeholog Jovan Hristić, „ne može svesti na jedno osjećanje, jedno raspoloženje ili jednu ideju“. Unkovski stoga nije osiromašivao taj Svijet, koji svoju dramu i tragediju živi u svojim iluzijama, osjećajima, šutnji, u svemu u čemu je prije stotinjak godina naslutio i vizionarski predvidio grotesknost suvremenosti koju živimo danas, a koja se već sutra može prometnuti u komediju ili tragediju. Zato se nije kategorički opredijelio za niti protiv Čehovljevih naputaka o prepoznavanju komedije u drami i drame u komediji...

Andrija Tunjić, “Konzervativni modernist Čehov”,
Vijenac 519 - Matica hrvatska

VEČERAS

DRAMSKO KAZALIŠTE GAVELLA ZAGREB

TRI SESTRE

tekst: A.P. Čehov

režija: Slobodan Unkovski

Prevodilac: Čedo Prica

Dramaturg: Dubravko Mihanović

Scenograf: Branko Hojnik

Kostimografija: Marita Čopo

Autor muzike i dizajn zvuka: Davor Rocco

Dizajn svetla: Zdravko Stolnik

Prozorov Andrej Sergejevič: **Ozren Grabarić**

Natalija Ivanovna, njegova

verenica, a posle žena: **Bojana Gregorić Vejzović**

Maša: **Dijana Vidušin**

Olga: **Jelena Miholjević**

Irina, njegova sestra: **Ivana Roščić**

Kuligin Fjodor Iljič, gimnazijski nastavnik,

Mašin muž: **Sven Šestak**

Veršinin Aleksandar Ignjatjevič, potpukovnik, zapovednik

artiljerijskog bataljona: **Ranko Zidarić**

Tusenbach Nikolaj Ljvovič, baron,

poručnik: **Hrvoje Klobučar**

Saljonij Vasilij Vasiljevič, kapetan: **Živko Anočić**

Čebutikin Ivan Romanovič, vojni lekar: **Filip Šovagović**

Anfisa, dadilja, starica: **Biserka Ipša**

Ferapont, čuvar u državnoj upravi,

starac: **Ingeborg Appelt**

Fedotik Aleksej Petrovič, potporučnik: **Filip Vidović**

Rode Vladimir Karlovič, potporučnik: **Matija Čigir**

Пише: Zoran Jeremić

Daleko je Ivanjica

ma. Njihove adrese, razume se, znao je i Nušić. Sinoć smo sa Živkom uporedili njegov spisak sa našim adresarom i – poklapa se u dlaku. Dobro, zajam kod Klasne lutrije na privredne ciljeve danas se drukčije knjiži, ali nije manje omiljen kod onih među nama što su se sa toliko rodoljubivog zanosa začorili u vlastiti pupak. Sve u svemu, tako liričnu personalizaciju vlasti ne videsmo još od jutarnjeg TV dnevnika.

Da ne bih izigravao sveca, priznajem, u jednom trenutku pozeleo sam da se kao delegat čaršije preoubučem u nekom od butikata časnih i poštenih malih privrednika sa užičke glavne ulice, koji su za dobrobit povećanja srpske robne razmene sa inostranstvom zaista dali sve od sebe. Predlažem da ih ministar spoljnih poslova odlikuje, ako već nije dok je vodio unutrašnje poslove. Elem, tako čipkast i svilen, što bi rekla jedna pozorišna kritičarka, polno transgresi-

ran, dopisao bih se na Ujka Vasin spisak familijarnih potraživanja e da bih bar neku vajdicu iskamčio. Ne bih ja mnogo tražio od Živke u ime svih nas, tek da mi omogući mesto savetnika trećeg savetnika direktora u javnom preduzeću dok ne uzmem opciju pred odlazak u neku privredno-pedagoško-socijalno-kulturnu fatamorganu. I još bih je nešto pitao u četiri oka: "Je li, bre, Živka, kad će solidarna poreska mečka da zaigra i pred EPS-ovom kućom?"

Sva je prilika da ove moje potajne želje nema ko da čuje. Istini na volju, češće viđam Kim Džong Una u štampi nego lokalne i inermatove na Festivalu, da ne govorim da sam toliko loš glumac da me ne čuju ni u prvim redovima.

A pravo pitanje za Gospođu Ministarku u stvari glasi:

Kako je moguće da se evo već devetnaest godina sa i iza festivalske scene obra-

ćamo, čast izuzecima, uglavnom istim ljudima a slamka spasa nam je sve kraća?

Kako je moguće da je Nušić vreme svoje komedije locirao u doba susreta prošloga i sadašnjega veka, a čitav vek kasnije taj gangsterski čarleston tako dobro se i dalje igra u Srbiji.

Već vidim goropadnu Živku kako se sprema da mi skreše u brk: "Hoćeš da se prošetaš do Ivanjice?"

Je li to onaj idilični gradić gde se svake godine održava Nušićijada?

Daleko je Ivanjica, ali je dobro što postoji. U to su nas sinoć uverili sjajni Goran Jevtić i družina iz "Boška Buhe". Na Jugoslovenkom pozorišnom festivalu rođen je veliki glumac u velikoj predstavi. I još nešto važno sa njima je rođeno. To važno je saznanje da nismo sami u želji da izađemo iz onog takozvanog demokratskog kola.

OCENA PUBLIKE

Narodno pozorište Sombor i Kruševačko pozorište:	
DOKTOR NUŠIĆ	4,62
Beogradsko dramsko pozorište	
TRPELE	4,50
Pozorište Boško Buha Beograd	
GOSPOĐA MINISTARKA	4,67

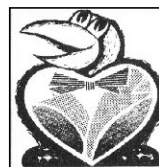
БЛИЦ
Вести

Radio
Luna
92 i 103.6 Mhz

TELEVIZIJA LAV

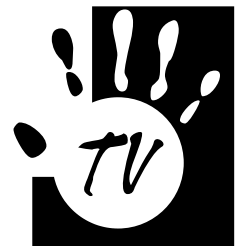

ЗЛАТИБОРАЦ

**РАДИО
УЖИЦЕ**

Danas

PTC

Радио-телевизија Србије

Izdaje Savet XIX Jugoslovenskog pozorišnog festivala Užice 2014.

Uređuje redakcijski odbor: Radojka Popović - urednik, Nenad Kovačević, Verica Tucović, Mirjana Petrović, Ana Milošević, Bogdan Damnjanović, Zoran Jeremić, Olga Dimitrijević.

Tiraž: 500 primeraka • štampa Grafos Užice